

1884

I. évfolyam.

6. szám

Vasárnap, 1884. október 5.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél évre..... 2 frt 50 kr.
Negyedévre..... 1 frt 25 kr.
Egyes szám ára 10 kr.

Bérmentelen leveleket el nem fogadunk.

Hirdetések és nyilttári közlemények jutányos árszámítás mellett a lap kiadó-hivatala által vétetnek föl.

UJPEST.

Társadalmi hetilap.

Megjelen minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG

KIADÓHIVATAL

hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési pénzek és hirdetések küldendők

UJPEST,
Sándor-utca 3. szám.

Kéziratok vissza nem adatnak.

Az apostolokó saktersajtó lapunk ellen.

Mig községünknek, a zsidó pénzhatalom által leigázott és az állam s község tehersekerét vontató közönsége rajongó lelkesedéssel és buzgó odaadással csügg a bűnnek ostromozására és a visszaélésnek korbácsolására, kendőzetlenül a legtalálhatóbb és legalkalmasabb kiméletlen kifejezésekkel élő lapunkon, — mig a tisztesség szűk határait irmodorával egy hajszállal sem tullépő lapunknak, az igazság hirdetett igéinek csengő fület kölcsönző olvasó közönsége napról napra, úgy számban mint tekintélyben nő, — addig a sakterek olvasta és a zsidók fizette fővárosi sajtó, orditozva támad ellenünk, szórva reánk a legnemtelenebb undok rágalmaikat és pálott tátott szájából kiömlő dühvel ront kosfejével, ama hatalmas, a magyar alkotmányok ezeréves márvány oszlopain nyugvó épület falaihoz, melyet szabadságnak nevezünk, — hívén, hogy sikerülni fog vas koponyájával az alkotmány oszlopait megingatni és az erős alapra, a honfui szeretet és ragaszkodásra épült falakat ledönteni.

Amig a talmud erkölcsanait parancsokra hasábjain ismertető és hirdető zsidó korcsajtó egész erejének megfeszítésével alkotmányunk biztosította szabadságunkat alapjából kiforgatni akarja, — amig a zsidó revelver „halb kreitzer sornálok“ és a zsidó érdekek előmozdításán fáradozó, a zsidó gaz és gonoszságokat eltussoló papirlepedő alakzatú magyar sajtónak fizetett tollrágói rabulisztikus lármával s tombolással, köpködéssel, rugdalózással és marással mint a kötözni való örültek, felhívják reánk a nagy közönség és a magasabb állami hatalomnak figyelmét, — amig az írói körnek nevezett zsidó „jeschivanak“ pájeszes és kaftános, hírlapíróknak hívott thaleszben járó és cizczeszt rágó talmudbocherjei, dús pénzért, az undorral való elfordulást követelik a nagy közönségnél lapunktól, — addig a szorosán vett emberiség salakja és sepredeke, a zsidóság, a mindig szimulált emberi méltóságáról is megfélekedve — jókedvében hosszánát rival és örömeiben bukfeneczeket s cigánykerekeket hány-vet, gondolván, hogy tintanyaló íróbocherjeinek sikerülni fog a kezükbe szorított töltött fegyverekből kilövő golyókkal a reájok nézve veszélyes, megfélekezhetlen, vad „Ujpestet“ homlokán találva leteríteni és azzal, a nekik oly kényelmetlen teherre vált izgató s lázító szerkesztőjét is ártalmatlanná tenni.

Igen korai ám az öröm ti hitvány, aljas, rongy, uzsorával és csalással szerzett pénzekkel a koldusbotra jutott nemzetnek imponáló zsidó urak! — A sakterdiások

kezébe nyomott fegyverek kommandó szóra sor és egyestűzben a célba vett lapunkra eldördültek ugyan, de tudjátok meg, hogy a kilőtt golyók az „Ujpest“-nek igazságból készült áthatolhatlan érzéseiről lepatantak, azok nyomait pedig kár okozás helyett igen kellemesen érezzük, mert a nyomok a tömeges előfizetők alakjában és az olvasó közönségnek nagyobb és fokozott érdeklődésében nyilvánulnak. — Im hát a méreg kehely helyett, a borral töltött serleget nyújtottatok és ezért fogadjátok köszönetünket is, és mig ti a gazdagon terített asztaltok mellett a nekünk szánt méregkehelyt ürítetek, addig mi is iszunk a rizlingiből, azon az éghez felszálló ohajjal, vajha a méreg annyira meg ne ártson, hogy célba vett szándékunk és akaratumk benneteket az általatok taposott, meg nem érdemelt föld felületéről kipusztítani, egyszerre beteljesüljön.

Igazán érdekes azon a zsidó országos irodának hatalmi műhelyében a talmud parancsai szerint készült modellumból kikerült sajtóanyagot megolvasni, mely a fő és fiók-sakterlapok hasábjain felőlünk diszeleg. A világhódító szellemtől áthatott és mindent a mi magyar gyalázó és gyűlölő „Lloydok“ és „Sornálok“ a „sajtószabadság rút kinövésének“, — a félhivatalos, előfizetőit a kormányhatalom lépesszején fogdosó „Nemzet“ és a „ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes“, a liberalizmus és socializmus, demokratikus és arisztokratikus, filosemita és antisemita elveket és tanokat egy ponyván hirdető „Budapesti Hírlap“ „zúglapnak“, — a zsidó tojta tojásból csak most kikelt „Magyar Közigazgatás“ pedig, „botrányos sajtónak“ — nevezik lapunkat és bárha a kiosztott szerep és parancs szerint a czimadásban el is térnek egymástól ezen a zsidó bankószagtól mértföldnyi távolságra bűzölgő lapok, azért a reájuk parancsolt gondolat kifejezésben egy ponton mégis találkoznak t. i. ott, hogy lapunkat elnyomni és kipusztítani, bennünket pedig az államrend fenntartása érdekében elcsukni kell, mert az irháját féltő zsidó hatalom kiadta a parancsolatot, hogy „röndnek muszáj lönnyi“.

Lassan a testtel, ti elnyomatásunkat, kipusztításunkat és elzárásunkat erőszakosan a törvény ellenére fizetett zsidó parancsszóra követelő nyomorult irástudó zsoldos bocherék! — Hát ti a hazafias magyar táborból elpártolt, megvesztegetésért hitehagyott zsidókká lett pártutók igazán azt hiszitek, hogy mi terméketlen kösziklába vetjük az ép s egészséges elhintett magot? — Azt hiszitek, hogy azon magasztos elvek és isteni tanok melyeket hirdetünk, mint a pusztába kiáltó szavak némán elhangzanak? — Ne higgyétek; mert a mag melyet elve-

tünk, a romlatlan kereszténység termő talajában talál melegágyat, abban csirázik és idővel gyümölcsözni is fog, — az elvek és tanok melyeket hirdetünk a józan gondolkodó magyar közönség, mint az örök igazságot fogadja és azokhoz szentül ragaszkodva meg is tartja. Nem vagyunk ám oly hirhedt, ámitó, kétkulacos, köpenyforgató farizeus népség mint ti, hogy szavunk komolynak nem vétetnék, — nem vagyunk ám oly hazát és nemzetet pár rongy Rothschild bankóért idegen érdekeknek kiszolgáló, bűnös üzelmeknek feláldozó és batyut cipelt rongyos zsidóknak eladó Judások mint ti, hogy a nép irányunkban bizalommal ne viseltetnék.

De elvégre is, ha bennünket, mint az antisemitizmus egészséges magvának egyik elvetőjét, — mint az igaz tanoknak és elveknek lelkesedő hirdetőjét és terjesztőjét, — mint az igazság kimondásában sem határt sem korlátot nem ismerőt, — sikerülne is a zsidó pénzzel fűtött gőzapparatus teljes mozgásba hozásával elnyomni, börtönbe cipelni, sőt kerékbe törni is, — hát mit gondolnak az aranyborju előtt térdepelő, a zsidó hatalmi trombitát lélekszakadva fuvó szűkkeblű ujságíró kürtösök, hogy azzal a nemes keresztény szivekbe elvetett magból engesztelhetlen gyűlöletet és megvetést termett gyümölcsöket is kiirtani lehet? — vagy azt hiszik, hogy azzal a hirdetett és terjesztett fogékony agyakban fogamzott elveket és tanokat kipusztítani is képesek? — avagy azon hitben élnek, hogy azzal az igazság nyílt és szabad kimondásához szoktatott népet hangzatos édes-mézes ámitó szavainak hitelt adni erőszakolni fogják tudni? — Oh ti ezen balga illuziókban ringatózó, megméltelyezett erkölcsű zsidó uszályhordozók és talpnyalók, mennyire és mily kellemetlenül fogtok tévedni és csalatkozni.

Azonban teljes elnyomatásunk és börtönbe cipeltetésünk is igen sok nehézségbe fog ám ütközni és jöllehet igen sok áldozatot is fog követelni. Mert magyar népünkől feltehetjük, de főleg a mi tiszta elveinkért lángolva égő, a zsidó és elzsidósodott községi zsarnok hatalomtól elnyomott s leigázott és vagyona rabló martalék gyanánt szolgáló ujpesti közönségünkötől bizton elvárhatjuk is, hogy emberi és polgári jogaiért a tisztesség és becsület nyílt fegyverével önzetlenül és önfeláldozóan harcoló bajnokát, szó nélkül a zsidó hatalom zsoldosainak brutális önkényétől áldozatul elragadtatni engedni nem fogja, — mert ha ezt tenné, úgy igazán elmondhatnánk, hogy már „nem él nemzet e hazán“. — De tudva és látva, hogy itt van még nemzet mely a jog és igazságért élni és halni tud, szímitunk is reá, ha erkölcsi babérokat mint népbajnok nem is arathatunk, de szívvel, lélekkel az

ellenünk megindított harcban izmos karral az elbizakodott hatalmasnak tetszelgő ellen-séggel, velünk együtt a végkimerülésig küzdeni és harcolni kész.

Ha a zsidó romlottság és corruptió mellett vakbuzgón és önmelegágyással lándzsát törő fővárosi sajtó, de különösen a „Függetlenségben“ irt számos igen jeles antisemita cikkei után némi őrjöngésre szert tett, de most már ő tudja hogy mért a zsidók táborába átcsapott szerkesztője a „Magyar Közigazgatás“nak mindenáron bennünket mint minden bűn és gonoszság kutfejenek a zsidóságnak vesélyes ellenségét megsemmisítenni akar, — im hát akkor hallgattassék meg az államhatalomhoz intézett szava és ez mondja rá ki hogy „legyen a te akaratod nekem s ent“.

— De tudja meg az a gyalázatos a zsidónál lelkét elzalogosított sajtó, hogy ez oly kemény harcra fog kerülni, miszerint az ugy az államhatalomra mint az istentelen gazságokat büntetlenül üző kedvencz dédelgetett zsidaira nézve végzetes is lehet.

Tehát ha úgy tetszik fel a harcra, mi az igazság fegyvereiben harcra készen állunk már és ha a küzdelemnek színhelyévé a Fortunának nagy terme szemeltetik majd ki, ugy a Földváriak, Kemények, Beniczkiek és Uhlárikok elkészülhetnek reá, hogy kísértükkel az őket megvesztegetéssel corrupált zsidókkal együtt, a harcmezőn moraliter elverzeni is fognak.

A mióta a világ fennáll és emberek hadi lábbon állva egymással elszántan és elkese-redetten harcoltak, mindig az erősebbé volt a harcnak győzelme és diadala, de az egyszer mi a parányik és gyengék, mi az elnyomottak és üldözöttek leszünk a győztesek, a hatalmas és erős községi és megyei zsidó bűnpénzen méltóságukat fenntartó hivatalok fölött, mert amíg őket a zsidó Crözusoknak tengernyi kincsei kísérik és segítik, addig bennünket a puritán igazság támogat a harcban.

Szterényi Bertalan.

Bűnre bűn.

Balaton-Tihany nevezetességét nemcsak on-nét szerezte, hogy földjén dicsőségesen uralkodott magyar királyoknak hamvai porladoznak, de főleg és leginkább onnét, hogy a viszhangot olyan bámulatos módon adja, hogy ezen benne nyilvánuló rendkívüli természet-tünemény a világnak egyik csoda helyévé avatta. Amint Tihany oly csodaszzerűen a kiáltott szóra a viszhangot megadja, — olyan bámulatos viszhangra talál a mi szavunk is, itt e mindig néma volt a viszhangot soha nem ismert Uj-pestben.

Az előjáróság által elkövetett istentelen bűnök megtorlásaért kiáltunk következetesen a súlyos adókkal megterhelt és a zsidó élelmes-ség (!) által már koldusbotra került polgárság közé és a polgárságtól viszhangképen, a lehető leggyalázatosabb újabb és újabb elkövetett: bűnök telt torokból hallatszanak vissza. Oly sajtóságos s csengő eme messze földre elhal-latszó viszhang, hogy valóban már második Tihany vagyunk, mely a kiáltott szót nagyobb s kettőzöttet erővel és a hangot hatványozott nyomatékkal adja vissza.

Ama tengernyi és különféle sikkasztási, lopási és rablási vádakkal mellyel a mi minden ros és gonoszért lelkesedő és minden aljas-ságra kész, élehetetlen előjáróságunkat illetők, — most ujabban, egy általunk eddig még nem ismert rablásról vettünk tudomást, melyet kö-vetkező hozzánk intézett levéllel hozunk köz-tudomásra.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Becses lapja az „Ujpest“ 3-ik számában „A sikkasztók, tolvajok és rablók“ cím

alatti vezércikkben, felsorolja ama istentelen gaz miveleteket a község megkárósítá-sára, melyet az előjáróság elkövetett. Jóllehet ugy a tekintetes szerkesztő urnak, mint az érdekelt polgárságnak, valamint is a köz-jónak szolgálatot teszek azzal, ha egy újabb eddig szerkesztő ur által érintetlenül és meg-említés nélkül hagyott bűnt nyilvánosságra hozok. Az előjáróság ugyanis dacára a községek rendezéséről szóló 1871. évi 18-ik törvényczikk 17. §-ának 5 és 10 frt össze-gekben boldog s boldogtalantól letelepedési díjakat kizsárolt, amit az ide mellékelt szá-mos polgártól beszedett és szerkesztő urnak rendelkezésére bocsájtott nyugtákból meg-láthat.

Hogy hova jutott és került az a temér-dek ezerekre rugó pénzösszeg, mely e címén az itt letelepedett polgárságtól a törvény ellenére beszedetett, azt csak egy megindi-tandó fenyítő vizsgálat deríthetné ki.

Ki különben maradok stb.

Lipárdy János,
iparos.

Tehát e rabló csapat a mi előjáróságunk letelepedési díjakat is törvényes illetékek cí-mén vett az ide letelepedett polgárságtól. — A rablásnak fényes beigazolására im adjuk csak a 18-dik törvényczikk 17. §-ának a letelepe-dési díjakra vonatkozó szövegrészét.

„Oly községek, melyek községi terheiket teljesen a községi vagyon jövedelméből fedezik, a község kötelekébe felvett mérsékelt díj fizetésehez köthetik. E díj szabályrendelet útján az illető község által állapittatik meg. Az e tárgyban hozott szabály azonban jóváhagyás végett az illető törvényhatósághoz fölterjesztendő a törvényhatóság határozata a belügyminiszterhez felelbevezhető“.

Hát dacára a törvénynek elég világos rendelkezésére és meghagyására, hogy letelepedési díjakat csak olyan községek szedhetnek, melyek községi terheiket saját vagyonukból fedezik — a mi előjáróságunk, bárna 30 és 40% közt váltakozott 15 év óta már a köz-ségi teher fedezésére szolgáló a polgárságra kive-tett községi pótdó — azért mégis letelepedési díjakat rendes illetékek gyanánt zsárolt ez a nyomorult aljas publikum a néptől ki.

Es ez a zsarolás még hozzá minő ocsmány cinizmussal s minő gyalázatos módon és minő undorító aljas gazsággal eszközöltetett! — Kiállítanak apró szelvény forma nyugtákat majd községi pecséttel majd anélkül ellátva, aláírva Boskovits, Kerekes, Schwab, Hunyadi, Kohn mint bíró.

Hát voltaképen mikor volt csak egy is ezen nevezettek közül ujpesti bíró? — Soha. Ki emlékezik e községben azon időre, hogy ezek közül csak egy is valaha bírónak megvá-lasztatott volna? — Senki. És ime ezek jegy-zették azt a mindér bűnt és gazságot magában foglaló ujpesti bírói címet a nyugták alá, — ezek segítették az előjáróságot eme rejtélyes pénzt eltüntetni, ezek segítették ezen rabolt összegeket jóllehet dinom dánom közt elpredálni.

Ime most már azt kérdezzük, minek lehet az ilyen községi garázdálkodást elnevezni? — Lehet-e erre enyhébb kifejezést alkalmazni mint a minővel mi élni szoktunk? Lehet e ezen, undok és gyalázatos zsidóktól tanult fosztoga-tást másnak keresztelni el minthogy ez a leg-komiszabb rablás, melyet csak olyan zsebtolvaj-ok, lóköltők és kaczabetyárok követhetnek el, mint a minők a mi előjáróságunk tagjai.

Es ezen pernahajder zsidó gazok szolgál-tában álló népség, — és ezen gyalázatos zsidó zsoldosok holmi Beniczki Tónik, Uhlárikok, Kemény Gusztávok, Kovács Ferenczek és Föld-váry Mihályok merészeli lapunkat a félhiva-talos „Nemzet“ és a „Budapesti Hirlap“ által zúglapnak elneveztetni és bennünket beperléssel és megrendszabályoztatással fenyegetni. Oh ti nyomorult aljas gazok, ti förtelmes leköpní való imponáló címet viselő, uri kaputba bujt hitvány gonosztevők. — Vigyázatok csak, mert az általatok szedett letelepedési díjak, nem

bennünket, hanem titeket fognak a börtönbe maradandóan letelepíteni.

Vannak oly eclatáns bizonyítékok kezeink között, hogy ezen a becsületesség és tisztesség álcája alatt még szabadon járó hivatalos cím-et bitorló a becsületes polgárok tizezeivel rendelkező gazembereket, mielőbb már az igaz-ságszolgáltatásnak sujtó karja elérni fogja, mi-dőn lesz alkalmuk és idejük elég gondolkodni a felett valjon azon általuk zúglapnak elkeresz-teltetett „Ujpest“ valóban zúglap volt-e, mely-nek rágalalmazás a kenyere, avagy egy olyan lap ez, mely az igazságért és jogért küzdeni lankadhatlan erővel és kitartással a hatalom-nak a csak elképzelhető legnemtelenebb üldö-zésével szemben is helyét derekasan megállta.

Csak pert perre ti urak és ugy leszünk elemünkben, — csak ugy hajjtátok azon vizet a mi malmunkra, melyben ti veszteteket és morális megfuladástokat találándjátok.

Nyílt levél a szerkesztőhöz.

Megbocsát, hogy ugy elfelejtkeztem becses lapjáról az „Ujpest“-ről, hogy csak most véte-m föl magamat előfizetői sorába. — Az ember kérem van is itthon, nincs is, idejét figyel-mét ugy igénybe veszik, ugy elfoglalják hol a maga, hol a mások ügye-baja, hogy — méltóz-tassék elhinni, — bizony nem csoda, ha még oly kellemes köteleességeinek teljesítését is el-felejté.

Pedig nekem valóban „kellemes“ minden legkisebb köteleesség teljesítése, mit ember társaim vagy pláne lakhelyem érdeke, java ró-reám. — S azt tartom, hogy nemcsak én va-gyok így ezzel, hanem így vagyunk vele mindnyájan.

De térjünk a dologra — a „nyílt levélre“.

Jóvá akarom tenni fentérintett késedelmezé-semet s midőn ma végre sorát kerítém, hogy eleget tegyek az „Ujpest“ iránti kompatiotisz-tikus a n y a g i kötelezettségemnek: mert egy-kissé éppen rá is érek — szívesen adozom tek. szerkesztő urnak e néhány nyílt sorral s z e l e m i l e g i s.

Tetszik tudni, hogy én nem vagyok sem újságíró, sem levelező — ex professió, hanem az „Ujpest“ olvasgatása közben már régebben támadt bennem s nyomja a lelkemet egyikét hasznos gondolat, melynek ezuttal, szerkesztő barátom szíves engedelmevel, annál inkább sze-retnék kifejezést adni, mivelhogy az ujpesti állapotok iránt már csak azért is mint itteni lakos méltán kiváló érdeklődéssel viseltem.

Nagy örömmre szolgált az „Ujpest“ meg-születése és annak pontos megjelenése. — Nyilván annak a jele ez, hogy a lapnak szép olvasó s előfizető közönsége van; — ami megint azt mutatja, hogy a lap kiváló jó kezekben van. Csak „bátran“ tehát tek. szerkesztő ur a megkezdett uton!

Provinciális lapnak, egy helyhatósági köz-lönynek ugyan nem feladata az ország világra szóló magas politika csinálás, sem nagyszabású nemzetközi s állami intézmények tervezése s meghányása, vetése, avagy egetverő systhé-mák és theoréáknak szórászhálasogató fejtege-tése De viszont arra a szűk körre sem szabad szoritkozni, mely az illető községi köz-gyűlések pipaszó és a thalud moral nyomása alatt felvett jegyzőkönyveinek nyomott pub-likálásán kezdődik, s egyes „rendes“ vagy ren-detlen levelezőknek a szomszéd határbeli idő-járás és vetések állását leíró, avagy némely lapok elárusítását eltöltő és zsidó bölcseséget árasztó tudósításán végződik. — Példákat nem említek.

Nem szabad mondom egy-egy község vagy város lapjának ily száraznak lenni!

Leleknek kell a lapban lenni — ha pro-vinciális is! A részére kijelölt körön belül, az országos törvény-adta jogok és korlátok közt, fel kell karolnia minden mozzanatot, mely al-kalmat nyújthat, a közönsége anyagi és szellemi jólétét s a közművelődést előbbre vinni. A lo-kalis ismeretek birtokában, a megye, a város lapja van hivatva feltárni minden lokális bajt és szükségét, indítványozni és sürgetni minden újítást, minden javítást.

Az anyagi jólétet tekintve, anyag és szel-lem karöltve kell hogy fejlesztesse az em-

berben úgy mint a társadalomban; mindazon által az anyagi lét és jólét az alapja és feltétele a szellemi lét és fejlődésnek is.

Sürgessen tehát Ujpest számára egy a megyénél, mint a kormányánál mindent, minnek a közönség hijával van vagy lehet e tekintetben. Sürgessen mentül kevesebb terhet a szegény munkás nép számára, s emberies eljárást az adóbehajtás körül, sürgesse a szegény-ügy rendezését, a hitel viszonyok javítását és a lelketlen zsidó uszorások megfékezését, — sürgessen könnyű közlekedést, járható utakat, az állatkinzás meggátolását, sürgesse különösen az egészség szempontjából a köztisztaságot, mely mondhatom, ez itt a főváros tözsomszedságában valóságos ázsiai és palesztinai állapotban van, — sürgesse a csatornázást, a mely már ugyanis égető szükséggé vált, végre sürgessen lelkiismeretes előjárókat, sürgesse a rendezett tanács szervezését, avagy a fővárosihoz csatoltatást. — Sürgessen mindent a népnevelés és tudomány terén, mert hisz a biblia is úgy tanítja, hogy: „elvész a nép, mely nevelés és tudomány nélkül legyen“ a közmondás szerint pedig: „a nevelés a tudomány-hatalom“. Igen bizony! a tudomány és nevelés legbiztosabb panceza minden bajainkra, minden körülmények között. Ezen igazságra tanított bennünket magyarokat már dicső Corvin Mátyásunk — kinek rettegett „fekete serege“ mellett ott volt és Budavárába is a több mint 40,000 kötetre menő könyvtára. Ezt hirdette s mint a magyar második „Miatyánkját“ örökségül hagyta nekünk a nagy Szechenyi István is. Ez által fogjuk magunkat fenntartani Európa kellő közepén annyi tudatlan ellenség közepette, minden fajrokon nélkül; ez megvéd bennünket a talmud erkölcs és zsidó gazságok ellen.

Különösen ezen a téren sürgessen tehát a szerkesztő ur! a maga körében minden üdvös reformot, minden szükséges és lehető javítást!

De még egy ága van a szerkesztői működésnek a provincián: a sociális, a közművelődési téren. — Ki lehet inkább a felnöttek oktatója? ki buzdíthat sikeresebben tudományos és közhasznú felolvasások s műkedvelői előadások, ki jótékonycélu mulatságok s összejövetelek rendezésére? ki van inkább hivatva közvetítő gyanánt szerepelni s központjává lenni bármi néven nevezendő egyleti, társadalmi vagy nemzetgazdasági mozgalomnak a városban, mint a lap, mint a szerkesztő?

Szép, valóban szép dolog az, lapszerkesztőnek lenni? Hirdetni az igazságot, a jót, a nemest százak és ezrek előtt, s üldözni a gazságot és jellemtelenséget. — Oly szép hivatás ez, melynél fenségesebb nem adathatik a földön. De meg is kell neki felelni — nemcsak névleg, hanem „lélekben és igazságban“.

Hogy ön szerkesztő ur eddigelé szerkesztői feladatának derekasan megfelelt, mutatja a lap fennállása, terjedése és haladása. — Kíváncsi vagyok tehát, hogy az „Ujpest“ kezei közt nőjön meg nagy és hatalmassá.

Azért csak bátran előre és az elismerés jutalmát a közhangulat után ítélve, már rövid idő múlva élvezni is fogja.

Agoston János,
v. jószág-igazgató.

Felhívás előfizetésre!

Minden vasárnap megjelenő lapunkra, felhívjuk a tisztelt ujpesti közönséget hogy előfizetéseiket megtenni méltóztassanak.

Lapunk ára:

Egész évre..... 5 frt — kr.
Fél „ 2 „ 50 „
Negyed „ 1 „ 25 „

Előfizetőinknek azon előnyt és kedvezményt nyújtjuk, hogy bárminő ügyükben lapunkban díjtalanul erős támaszt, erélyes pártfogót és lelkiismeretes védelmezőt nyerhetnek

Az előfizetési pénzek postautalványon a címnek pontos megjelölésével kiadóhivatalunkba (Ujpest: Sándor-utca 3. sz.) küldendők, vagy személyesen is áthozhatók.

Lapunk egyes számai 10 krajczárért kiadóhivatalunkban, Fridmán József ur fűrdőpénztáránál, a lovaspálya indóház dohány-tözsdejében, Kriszt József, Földessy Károly, és Liedloff József fűszerkereskedő uraknál kaphatók.

Az „Ujpest“ kiadóhivatala.

Különfélék.

— Szerkesztőnk elítélve. Utolsó számunkból térszűke miatt kiszorult tudósítást a múlt hó 27-én lefolyt, szerkesztőnk ellen hat komisz és gonosz zsidó által folyamatba tett becsületesítési tárgyalásról, dióhéjban a következőket adjuk. A személyesen megjelent hat akasztó-fára éret zsidóknak képviselőletében lévő Polónyi Géza tiszteletbeli zsidó-ügyvéd a vádlevelek felolvasása után amily ügyetlen, oly szemérmetlen zsidó prokátoroktól megszokott vádbeszédet mondott el, elhithetni akarva a bíróval és magukkal a képviselt zsidóival, hogy míg szerkesztőnk a rágalmozás és az igazság kenyerén élő veszélyes ellensége a társadalomnak, addig a vádló zsidók oly becsületes seplőtlen jellemű emberek, hogy a polgári tisztességeknek jelvényképeképp oda állíthatók volna. — Erre természetesen megfelelő szerkesztőnk és sajtóságos szólásmodorával hosszas polemikában reflektált a dús pénzen bérelt sakterügyvédnek beszédére, és isten igazában és maguk valóságában ismertette a zsidókat meg. Felhozta, hogy míg Boskovits 2 évi börtönre volt már elítélve, addig Hédervári rablási vád alatt állott, — míg a Leinerek egy széles körökben ismert falopást követtek el a grófnak kárára, addig Schwarcz Dolfi már csempészet miatt elzárva volt és míg Diamantstein Ludwig olyan ismert csirkefogó volt, hogy felőle beszélni nem érdemes, addig két gazember társuk Stern Ignác és Friedmann Armin nem is merészeltek a többi gazemberekkel perelni, bárha azok is oly sértésekkel illeltek mint a többi akasztófák. Ezen korban elmondott beszéde szerkesztőnknek kétszer birta rá a rendkívül ügyes és erélyes bírót Dr. Sárkányt, hogy őt szigoruan rendre utasítsa. A bíró daczára a szerkesztőnk által felhozott négy latba nyomó argumentumoknak, hogy először a beadvány már egy izben bírói elbírálás tárgyát képezte és elmarasztaló ítélet hozatott is, — másodsor. hogy a vádlók gazságokban elvesztett becsületüket kereső zsidók már 1 1/2 év óta szerkesztőnk által következetesen sajtó útján üldöztetnek, a nélkül, hogy mindeddig ellene pert indítottak volna, — harmadsor. hogy a kuriának ez év folyamán 936. szám alatt hozott döntvénye értelmében ezen beadvány per tárgyát nem is képezheti, — negyedsor. hogy a közigazgatási hatóság Uhlarik Károly és előjáró társai nevében beadott panasz folytán hozta az ítéletet, és a mennyiben a zsidók mind a hatan előjárók, így az esetleges rajtuk ejtett sértést már megtoroltatták — elmarasztaló ítéletet hozott és szerkesztőnkkel hat zsidón elkövetett becsületesértésért — egyenkint 35—35 frtra illetve 7—7 napi fogságra, összbüntetésben 210 frt birságra illetve 42 napi fogságra, rabtartási és 50 frtnyi perköltségek megfizetésére ítélte. — Míg a vádló zsidók az ítéletbe megnyugodtak, addig szerkesztőnk felebbezett. Ez az ítélet, és minden más a fővárosi napi sajtó által hozott tudósítások az ítélet fölül rosszakaratu koholmányok, melyeket az elmarasztaló ítélet fölött a felpukadásig hízó zsidók maguk terjesztettek. Az érdekes ezen ügyben az, hogy szerkesztőnk már egy nappal a tárgyalás előtt tudta, hogy elítélteni fog, mert a fiatal bíró oly meggondolatlan nyilatkozatot tett, melyből a hozandó ítéletét már eleve sejtette. — A zsidók természetesen örömlükben ujjongnak az ítélet fölött, — de hisszük és reméljük, hogy ez nem tart sokáig. A következő számunkban szerkesztőnk által beadott felebbezést ezen ügyben közölni fogjuk.

— A zsidó szent és sérthetetlen. Lapunk második számában felhívtuk a szolgabíró figyelmét azon bűnös és gyalázatos lélekkufárkodásra, melyet ama hirhéd ringyó Fleischerné hatóságai engedély nélkül üz. Egy konkrét esetet hoztunk akkor fel, elvárván, hogy a szolgabíró, ha holmi Boskovicsok és fűn Diamantsteinok által elkövetett gazságokkal szemben tehetetlen is, de csak hivatalos hatalma megtörhetlenül annyira még kiterjed, hogy oly komisz és

ronda Fleischerné kategóriába tartozó zsidó publikummal a törvény szigorát lelkiismeretesen érezheteti. Azonban csalódtunk mint mindig, midőn a szolgabírótól valami törvényes és tisztességes intézkedést és eljárást vártunk, — mert ő, bárha készen nyilatkozunk a vizsgálat megindítására neki adatokat szolgáltatni, felénk se jött, és a tisztességről hallani sem akaró hosszú fülét még csak meg sem mozgatta, hanem tovább hagyja ezen impertinens aljas sz—át a keresztény világ erkölcsének megméltyzására és megrontására undorító lelketlen üzemeltetést folytatni. Amint ujabban értesülünk ezen istentelen zsidó asszonyi dög által napról napra eladogatnak általa elfogdosott, elcsábított leányokat, anélkül hogy a hatóság, — mely ezen üzletszerű leány adás-vevésről tudomással bír — ennek megakadályozására erélyével és szigorával közbe vetné magát. — Hát mi ez, itt e községben már mindent szabad zsidónak büntetlenül elkövetni, még a gyilkolás is meg van neki engedve? — Hát elég hogy valaki zsidó legyen és már akkor szabad neki elcsalt és elcsábított keresztény leányokat a biztos halálnak torkába szolgáltatni? Ugyan mivel kisebb bűn az erkölcselenség és végelemelésnek biztos sirtődrébe valakit taszítani, mint törrel valakin egyenes gyilkosságot elkövetni? Az ok, mely az okozatot előidézi eltérő ugyan, de végeredményében mégis ugyanaz: a rút, gyalázatos és kínos halál. Hát ily módon, hány ártatlan, a csábító szóra hallgató szegény keresztény leány gyilkoltatik a zsidó lélekkufárkóktól le? — Hány család atya — anya siratja és gyászolja ezen aljas sirmartalék üzérkedés után, gyengéd szeretetben nevelt és felnőtt leánygyermekét? De hát mit törődik mindezzel a mi előjáróságunk, mit bánja ezt a mi szolgabírónk Kemény (Koch) Gusztáv. Mételeyezék meg a zsidók az erkölcsöket, tegyék szerencsétlenné a családöket, gyilkolják le a leányok ezreit, csak neki jusson ki a zsidó vérpénzből a maga zsiros rebachja, a többi aztán az illetőknek gondja, hogy megtudnak-e menekülni a zsidó erkölcselenségnek szálaból kötött reájuk kivetett hálóból vagy sem, — azoknak gondja valjon ellent állani tudnak-e az ügyesen kiesztelt csaboknak és ígéreteknek vagy sem. — No hát ilyen világot élünk manapság az Urnak 1884. évében. — Kapcsolatban ezen szomorú ügygel, nem lesz érdektelen megemlíteni, hogy az a hirhéd Fleischerné mint már egyizben közöltük is, várando egy a szolgabírótól folyamodvánnyal kérelmezett bordélyház engedélyezésére, amit neki két tanu előtt tett nyilatkozata folytán Boskovits orvos pár száz forintért megszerez. Tehát hogy Boskovits nemcsak orvos, előjáró stb. hanem még bordélyház szerző is, azt két tanuval beigazolni tudjuk. Im hát polgárság süveglj csak tovább a zsidónak!

— Uzsora krónika. Tösgyökeres magyar uri emberekre számos panaszt vettünk, miszerint azok lelketlen uzsora üzésükkel, a községünkben hirhéd zsidó uszorásokat Fuchs Melániát és Scheiber Salamon saktert megszégyenítik. Egyelőre elhallgatjuk neveiket és csak annyi ismertetést adunk felőlük, hogy az egyik egy csengő magyar nevű, volt előkelő fővárosi bukott kereskedő, míg a másik egy eredeti magyar hangzásu nével bírő ismert asztalos iparos. A mennyiben nevük teljes kiírásával megkíméljük ezen egy látszik szivel nem bír magyar keresztény uszorásokat, mi is elvárjuk, hogy a jövőben ők is megkíméljék a szegény népet és a karmaik közé kerültekkel oly zsidó irtalmatlansággal elbánni nem fognak, mint azt eddig tették. Nem magyar emberekhez méltó 100 frt kölcsön után 6 frt kamatot egy óra húzni mint ők azt teszik, hisz ez még a gonoszságban felnevelkedet zsidóktól is sok. Hol marad a magyar és emberi méltóság, — hol marad a keresztény hitnek alapját képező felebaráti szeretet? Komolyan és erélyesen megintjük a magukat e sorokban megismerő magyarokat, hogy ne háritsanak szegényt azon tiszteletet gerjesztő magyar névre, és tegyenek le azon piszkos és aljas az emberiség anyagi sirtődrét ásó foglalkozásról, mert ellenesetben a költő őket gondolta ám akkor, midőn fájdalomában felkiáltott: „Romlásnak indult hajdan erős magyar, — Nem látod Árpád vére miként fajul...“

— Hallatlan önkény. Két helybeli polgár panaszt emelt nálunk, hogy minden előzetes foglalás nélkül e napokban az előjáróság parancsára az adóvégrehajtók teher kocsióktól kísérvé beállítanak hozzájuk, kijelentvén, hogy ha hátralékos adójukat nyomban meg nem fizetik, szigoruan utasítottak, hogy a butor elvitelével biztosítsák az adóbehajtást. Az adóvégrehajtók már a kiszemelt holmi elszállításához fogni akartak, midőn a két polgár külön külön figyelmeztet-

